

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/114/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225474
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3112225474.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivicy Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody 3 870,59 eur a nemajetkovej ujmy 774,12 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 27C/248/2012-159 zo dňa 21. januára 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 3 870,59 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 774,12 eur a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Uplatnenie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy žalobca odôvodnil nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín v exekučnom konaní sp.zn. 49Er/3201/2010, ktorý spočíval v tom, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nerozhodol exekučný súd v zákonnej lehote napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Poukázal na to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2010 do 31.5.2011 povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o tejto žiadosti sa nevzťahovala na notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených (§ 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku). V danej veci žalobca žiadal vykonať exekúciu na základe rozsudku rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z., ktorý nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií (§ 207 Zákonníka práce, vyhláška č. 42/1995 Z.z.). Rozsudok rozhodcovského súdu nie je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku, ale podľa § 41 ods. 2 písm. j/ Exekučného poriadku ako iné vykonateľné rozhodnutie. Exekučný súd rozhodol o žiadosti dňa 28.4.2011 zamietnutím žiadosti, pričom exekučné konanie začalo už dňa 13.10.2010, došlo k omeškaniu viac ako 197 dní. Exekučný súd postupom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu, keď bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, dôsledkom ktorej realizoval úplný judiciálny proces, sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, čím porušil zásadu legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR). Exekučný súd svojím nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu, čím formálne vyvolal stav prekážky veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom a dlžníkom. Podľa aktuálnej právnej úpravy je rozhodcovský rozsudok rovnocenný exekučným titulom ako rozsudok vydaný všeobecným súdom. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná,

pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca počas konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá už nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Uplatnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca odôvodnil tým, že samotné konštatovanie porušenie práva na rozhodnutie v stanovenej lehote bez zbytočných prieťahov a v primeranom čase nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Jej výšku stanovil žalobca ako 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnota majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou) a táto predstavuje nemajetkovú ujmu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu). Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žalobca písomne požiadal o predbežné prerokovanie náhradu na náhradu škody. Do podania žaloby žalovaný pozitívne nereagoval.

Súd prvého stupňa rozsudkom č.k. 27C/248/2012-50 zo dňa 28.8.2013 žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č.k. 5Co/484/2013-111 zo dňa 29.10.2014 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Podaním zo dňa 16.1.2015 žalobca navrhol zrušiť pojednávanie nariadené súdom prvého stupňa (21.1.2015) z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu až do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyklúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Uviedol, že mu bolo doručené uznesenie krajského súdu, s jeho rozhodnutím zásadne nesúhlasí a tvrdí, že sú objektívne dané dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Trenčín. Z uvedených dôvodov navrhol prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. a podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Toho istého dňa žalobca doručil súdu prvého stupňa ďalší návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010. O návrhoch žalobcu na prerušenie konania rozhodol súd prvého stupňa samostatným uznesením dňa 21.1.2015.

Z vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil, že exekučnému súdu, Okresnému súdu Trenčín, bola dňa 10.12.2010 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného - žalobcu, proti povinnej H. S. pre vymoženie 846 eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou a.s. Bratislava sp.zn. SR 21516/09 zo dňa 29.6.2010. Uznesením č.k. 49Er/3201/2010-9 zo dňa 18.2.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora zamietol. V odôvodnení exekučný súd uviedol, že exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu bol vydaný na základe rozhodcovskej doložky, ktorá je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože nebola so spotrebiteľom osobitne vyjednaná, ale žalobcom vopred zahrnutá v nemenných zmluvných podmienkach, pričom nútila spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, ak ho dodávateľ vyvolal prvý. Žalobca nepreukázal poskytnutie úveru na výkon povolania, zamestnania alebo podnikania. Zmluva o úvere neobsahovala zákonom č. 258/2001 Z.z. vyžadovaný údaj o RPMN, preto je úver bezúročný a bez poplatkov, čo rozhodcovský súd nezohľadnil. Rozhodcovský súd zaviazal povinnú na plnenie právom nedovolené, okrem iného na neprimeraný úrok vo výške 0,25 % denne, uplatnený nárok neposúdil podľa predpisov na ochranu práv spotrebiteľov. Rozhodnutie bolo vydané na základe § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.4.2011. Uznesením zo dňa 17.6.2011 bolo exekučné konanie zastavené. V exekučnom spise sa nenachádza žiadna urgencia zo strany žalobcu za účelom rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ani sťažnosť žalobcu na prieťahy v konaní adresovaná predsedovi okresného súdu. Na zistený skutkový stav súd prvého stupňa aplikoval § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 3 ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, 4, § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase podania žiadosti a dospel k záveru, že zo strany exekučného súdu nedošlo

k namietanému nesprávnemu úradnému postupu ani k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Ak tento základný predpoklad zodpovednosti za škodu nebol naplnený, tak žalobcovi nevzniklo právo na náhradu škody ani právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ chýba nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie, je podľa názoru súdu prvého stupňa bez právneho významu preskúmať ostatné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu (škodu, príčinnú súvislosť) a tým aj nehospodárne vykonávať v tomto smere ďalšie dokazovanie. Preto súd prvého stupňa nevykonal dokazovanie znaleckým posudkom č. 1/214 vypracovaným Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave zo dňa 17.1.2014 (Spr 703/2014), keďže podľa vyjadrenia žalobcu znalecký posudok určuje výšku škody. Z týchto dôvodov nerozhodol súd prvého stupňa ani medzitémnym rozsudkom. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal pre nedodržanie postupu podľa § 151 ods. 1, 2 O.s.p. V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa zdôraznil, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie. Táto lehota nedopadá na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Exekučný poriadok pre tento prípad lehotu na vydanie rozhodnutie nestanovuje (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 520/2012-39 zo dňa 10.7.2013). Z dôvodu zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemožno konštatovať porušenie lehoty a tým ani nesprávny úradný postup. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by malo dôjsť v primeranej lehote. Pokiaľ exekučný súd rozhodol o žiadosti po viac ako 2 mesiacoch od jej doručenia súdu, nejde o neprimerané prekročenie lehoty z pohľadu súdnictva a celkového narastajúceho zaťaženia exekučného súdu. Oneskorenie v rozhodnutí o žiadosti bolo nepochybne spôsobené tým, že žalobca (oprávnený) žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku, pričom šlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy. Vzhľadom na § 45 zákona č. 244/2002 Z.z. bol exekučný súd povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Uvedený prieskum exekučný súd vykonal a zistil, že exekúciu nemožno z týchto dôvodov vykonať. Pokiaľ žalobca požadoval konštatovanie porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd prvého stupňa k tejto požiadavke uviedol, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súd prvého stupňa konštatoval nedôvodnosť žaloby aj pokiaľ ide o tvrdený nesprávny úradný postup titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Žalobca argumentoval, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho úradného postupu tým, keď vykonal komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá exekučnému súdu nepatrí a bola vykonaná mimo konania o žalobe na zrušenie rozhodcovského súdu podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. Exekučný súd postupoval podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a skúmal formálne a materiálne podmienky vykonateľnosti exekučného titulu. Na rozdiel od iných exekučných titulov vymenovaných v § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, zákon č. 244/2002 Z.z. v § 45 priznáva exekučnému súdu právo preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska hmotného práva a exekúciu zastaviť napriek právoplatnému rozhodcovskému rozsudku, ak tento rozsudok má nedostatky v § 46 písm. a/, b/, alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Exekučný súd neprekročil svoju právomoc. Na vec nemožno aplikovať § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Danosť právomoci exekučného súdu vykonať namietané preskúmanie exekučného titulu bola opakovane konštatovaná rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie zo dňa 13.10.2011, sp.zn. 3Cdo/146/2011, zo dňa 18.9.2012, sp.zn. 5Cdo 230/2011). Právoplatné uznesenie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nebolo do dňa vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa zmenené alebo zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť tak, ako to má na mysli § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Preukázanie splnenia tejto podmienky bolo v danej veci podstatné pre ustálenie vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav

neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Žalobca súdu prvého stupňa vytýkal, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla s titulu udržiavania a správy informačného systému a titulom uplatnených výdavkov. V tejto časti považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, za prejav svojvôle a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ je v tomto konaní jedinečný, svoje negatívne rozhodnutie odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi a vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a základ. Nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom. Žalobcovi nebolo z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé akou úvahou súd prvého stupňa dospel k tomu, že majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla. Žalobca hodlal v konaní prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Žalobca predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č.1/2014, ktorým je jednoznačne preukázané že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie majetku vo výške určenej posudkom. V súvislosti s tvrdeniami uvedenými v žalobe žalobca zdôraznil, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom na vznik

škody a jej príčinnú súvislosť. Podľa žalobcu súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Napadnuté rozhodnutie považoval žalobca za vnútorne rozporné, nakoľko súd prvého stupňa nekonštatoval zistené porušenie práva a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu žalobcom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť.

Žalobca v odvolaní namietal, že v konečnom rozhodnutí o veci (v rozsudku) rozhodol súd prvého stupňa aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy, pretože rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu nebolo právoplatné a jeho vydaním súd prvého stupňa predbehol účinky jeho právoplatnosti. Takého správanie súdu prvého stupňa zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Odvolací súd vyhodnotil túto námietku žalobcu ako nedôvodnú. Rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania je rozhodnutie o procesnom návrhu účastníka konania a nie je rozhodnutím vo veci samej. Aj v prípade, že sa súd prvého stupňa s procesným návrhom žalobcu vysporiadal v konečnom rozhodnutí samostatným výrokom rozsudku, má výrok obsahujúci rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania vždy účinky uznesenia. V danej veci rozhodoval súd prvého stupňa o návrhoch žalobcu na prerušenie konania samostatným uznesením, proti ktorému podal žalobca aj samostatné odvolanie. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že v prípade existencie podmienok pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p. (fakultatívne prerušenie konania), by zamietavé rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania bolo dôvodom nielen zrušenia tohto rozhodnutia, ale aj rozhodnutia o veci samej, nakoľko o veci samej rozhodol súd prvého stupňa v čase, keď uznesenie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania nebolo právoplatné.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní žalobu zamietol a žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania náhradu trov konania potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnosti odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Žalobcom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj články 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého

stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Opätovná námietka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že prejednávaná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Okresného súdu Trenčín JUDr. Ing. Miroslavovi Mandákov. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 17NcC/37/2012-9 zo dňa 17.10.2012 rozhodol, že tento sudca nie je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený. Po odchode tohto sudcu bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Mgr. Petrovi Hvizdošovi pokynom predsedníčky okresného súdu č. 44/2013, Spr 645/2013, ktorý ako zákonný sudca vec prejednal a rozhodol. Z úradného záznamu vyhotoveného zákonným sudcom dňa 25.6.2013 a z obsahu spisu vyplýva, že Mgr. Peter Hvizdoš nebol sudcom ani zamestnancom Okresného súdu Trenčín v exekučnej veci, v súvislosti s ktorou žalobca uplatňuje nároky v tomto konaní, vo veci sa necíti byť zaujatý, nemá žiaden pomer k veci, k účastníkom konania ani ich zástupcom. Odvolací súd ďalej vychádzajúc z obsahu spisu konštatuje, že tou istou námietkou zaujatosti a z tých istých dôvodov, ktorú vzniesol žalobca v predchádzajúcom odvolacom konaní sp.zn. 5Co/484/2013, sa odvolací súd zaoberal ako odvolacím dôvodom podľa citovaných zákonných ustanovení a po ich posúdení nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nebolo možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Odvolací súd opätovným preskúmaním dôvodnosti uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k opätovnému záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkom konania. V exekučnej veci sp.zn. 49Er/3201/2010 vedenej na Okresnom súde Trenčín nebol Mgr. Peter Hvizdoš zákonným sudcom. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tohto sudcu a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietaného sudcu nemôžu byť úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, pretože táto skutočnosť sama o sebe nevytvára nič o vzťahu namietaného sudcu k účastníkom a k prejednávanej veci, ktorá by bola spôsobilá ovplyvniť jeho nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil opätovne uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú. Navyše za situácie, že o ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky už rozhodol uznesením č.k. I. ÚS 436/2013-11 zo dňa 12.9.2013 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie, je námietka zaujatosti vznesená žalobcom z tých istých dôvodov účelová so snahou žalobcu predlžovať konanie námietkou, ktorej bezdôvodnosť bola v konaní posudzovaná nadriadeným a odvolacím súdom.

Súd prvého stupňa v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie na deň 21.1.2015, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi. Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým

stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa dňa 21.12.2012 doručil žalobu žalovanému spolu s výzvou, aby sa žalovaný k žalobe vyjadril v lehote 20 dní. Vyjadrenie žalovaného došlo súdu prvého stupňa dňa 1.8.2013, ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 24.9.2013 spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa č.k. 27C/248/2012-50 zo dňa 28.8.2013. Poučenie podľa § 120 ods. 4 O.s.p. vykonal súd prvého stupňa písomne a toto doručil právnomu zástupcovi žalobcu a žalovanému dňa 12.12.2014 spolu s predvolaním na pojednávanie dňa 21.1.2015. Žalovaný, ktorý sa z neúčasti ospravedlnil, nežiadal o odročenie pojednávania, odkázal na svoje písomné vyjadrenie vo veci. Právny zástupca žalobcu sa z neúčasti neospravedlnil, navrhol zrušenie pojednávania a spolu s týmto podaním podal návrh na prerušenie konania (16.1.2015) a následne ďalší návrh na prerušenie konania (16.1.2015). Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa pri vyššie opísanom procesnom postupe splnil a mal dňa 21.1.2015 splnené všetky procesné povinnosti a podmienky na prejednanie a rozhodnutie veci na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa okrem iného namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od 24.9.2013 pred začiatkom pojednávania vo veci samej dňa 21.1.2015. V tomto smere nie je tvrdenie žalobcu pravdivé. Na prejednanie veci nariadil súd prvého stupňa pojednávanie podľa § 115 ods. 1 O.s.p. pri zachovaní lehoty podľa § 115 ods. 2 O.s.p. po splnení procesných povinností podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol bez účasti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Na strane právneho zástupcu žalobcu absentoval dôležitý dôvod, pre ktorý by bol súd prvého stupňa povinný pojednávanie dňa 21.1.2015 zrušiť alebo odročiť. Z doručky súdneho doručovateľa vyplýva, že právny zástupca žalobcu prevzal uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17NcC/37/2012-9 zo dňa 17.10.2012 o nevyhlásení zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania veci dňa 14.11.2012 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/484/2013-111 zo dňa 29.10.2014 prevzal právny zástupca žalobcu dňa 12.12.2014. Tieto vykonateľné uznesenia sú v ďalších štádiách konania pre súd prvého stupňa záväzné a súd prvého stupňa bol povinný v prejednávanej veci ďalej konať v súlade so svojou povinnosťou podľa § 1 ods. 1 O.s.p. aj napriek tomu, že žalobca podal ústavnú sťažnosť. K odkladu vykonateľnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky nedošlo. Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti žalobcu rozhodol uznesením tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon o ústavnom súde). V čase pojednávania dňa 21.1.2015 na strane žalobcu a ani jeho právneho zástupcu neexistoval dôvod na zrušenie pojednávania a prerušenie konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávania zúčastniť sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodený znak ospravedlnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednania veci vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho

zástupcu žalobcu a žalovaného splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodhľadol účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Odvolaciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Nepravdivé je aj tvrdenie právneho zástupcu žalobcu, že nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.

Odvolací súd je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu. Pre úplnosť považuje odvolací súd poukázať na to, že z obsahu žaloby nepochybne vyplýva, že majetkovú škodu vo výške 3 870,59 eur uplatnil žalobca ako náhradu istiny s príslušenstvom a nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 774,12 eur uplatnil žalobca ako 20 % z istiny. V odvolaní však tvrdí a namieta majetkovú škodu uplatnenú ako náklady na udržiavanie a správu informačného systému a s tým súvisiace výdaje na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. Vzhľadom na tieto rozpory, ktoré žalobca uviedol v základných procesných úkonoch spôsobujúcich začatie súdneho konania a začatie odvolacieho konania, odvolací súd poukazuje na to, že v týchto rozporoch sa na strane žalobcu prejavila určitá miera nesústreďenosti vyplývajúca z veľkého počtu sporov vedených žalobcom proti žalovanému.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinnosť 1. júla 2004, zmena vykonaná zákonom č. 215/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. septembrom 2007, zmena vykonaná zákonom č. 477/2008 Z.z. a zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2009, zmena vykonaná zákonom č.508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2011, zmena vykonaná zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2013) v znení do 31.12.2012.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín v konaní sp.zn. 49Er/3201/2010. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a ako vydanie nezákonného rozhodnutia. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov žalobca navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinnou H. S. pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinnej vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 3231738 (EX 15551/2010). V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že prieťahy, o ktorých bolo v inom konaní rozhodnuté, sú neodôvodnené, boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučnom konaní z dôvodu, že jeho pohľadávka sa stala nevykonalnou a nevykonateľnou.

Odvolací súd konštatuje, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. Podľa § 36 ods. 1 Exekučného zákona exekučné konanie začalo dňa 13.10.2010. V čase začatia exekučného konania bolo toto konanie upravené Exekučným poriadkom v znení účinnom od 1.6.2010, ktorý v ustanovení § 44 ods. 2 nestanovoval pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. Žalobca v konaní nepreukázal, že uznesenie exekučného súdu bolo v prípadnom ďalšom konaní zmenené alebo zrušené.

Odvolacie dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup a ani existencia nezákonného rozhodnutia exekučného súdu. Za splnenia všetkých procesných povinností, ktoré vykonal súd prvého stupňa v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku o konaní, prejednaní a rozhodnutí vecí, keď účastníkov riadne poučil o možnosti označiť a predkladať dôkazy a na pojednávaní dňa 21.1.2015 vyhlásil dokazovanie za skončené, nedošlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a ani k porušeniu práva na kontradiktórny súdny proces.

Odvolací súd poukazuje na to, že niektoré odvolacieho dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia žalobcu nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsahoval odvolacie dôvody takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné

podmienky, nepravdivé sú aj tvrdenia dodržania povinnosti súdu prvého stupňa podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a postupu podľa § 123 O.s.p. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvého stupňa za aplikácie § 142 ods. 1 O.s.p. vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. V predchádzajúcom odvolacom konaní v tejto veci sp.zn. 5Co/484/2013 bol síce žalobca úspešný, ale ako neúspešnému účastníkovi konania mu právo na náhradu trov predchádzajúceho odvolacieho konania nepatrí.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods.1 O.s.p. v spojení s § 224 ods.1 O.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil. Preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.